

Vagt-Taarnet.

Forkynder af Kristi Nærværelse.

»Paa min Vagt vil jeg staa . . . . . og jeg vil skue ud for at se,
hvad Han vil tale til mig.«

Hab. 2, 1.

Nr. 8.

København.

August 1906.

Indhold.	Side
»Kød og Blod«	57
»Han helbreder alle dine Sygdomme« Meddelelser	58 64

„Kød og Blod“.

»Uden at I æder Menneskens Søns Kød og drikker Hans Blod, har I ikke Livet i Eder. Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv.« — »De Ord, jeg taler til Eder, er Aand og Liv.« — »Det er Aanden, som levendegør, Kødet gavner intet.« — Joh. 6, 53. 54. 63.

Jesus plejede at fremstille Sandheden under et Dække, i mørke Talemaader, og for mange er denne en af de mørkeste. Da de hørte dette, undrede Jøderne sig og sagde: »Hvorledes kan denne give os sit Kød at æde?« Og mange af Disciplene knurrede og sagde: »Dette er en hård Tale, hvo kan høre den?« — Og medens det den Dag i Dag bliver almindelig anerkendt, at Jesus ikke mente, at de skulde æde Hans bogstavelige Kød, har dog kun faa en klar Forstaaelse af, hvad Han mente. Nogle er hastigt kommen til den Slutning, at fordi Mesteren sagde, at Hans Ord var Aand eller aandelige, at derfor dette at værdsætte dem betød det samme som at søge det modsatte af Ordenes bogstavelige Mening; og saadanne er kommen til den Slutning, at Udtrykket »Kød og Blod« betyder en aandelig Natur. De overser den Kendsgerning, at Jesus ikke sagde, at Kødet var aandeligt, men at Ordene var det. At Herren ikke henviste til en aandelig Natur, da Han brugte Ordene Kød og Blod, kan let ses, naar man husker paa alle Hans Ord. Sagde Han ikke: »Mit Kød vil jeg give for Verdens Liv« (Vers 51). Mente Han, at Han vilde give sin aandelige Natur? Om saa, vær, at Han gav den for os, da har Han ikke nogen aandelig Natur nu, thi vi kommer ihu, at Han »gav alt, hvad Han havde« (Matt. 13, 44).

Det kan ikke være Tilfældet, at Han gav alt, hvad Han havde af den guddommelige Natur for Verdens Liv. — Angaaende den samme Ting sagde Han atter: »Dette er mit Legeme, som brydes for Eder, og mit Blod, som udgydes for mange til Syndernes Forladelse.« Hvem kan vel for et Øjeblik antage, at der her er ment den guddommelige Natur? Var det det aandelige, som blev brudt og udgydt, eller var det det menneskelige,

det Legeme, der var beredt til at ofres (Hebr. 10, 5.), og som Han havde paataget sig for Dødens Lidelse (Hebr. 2, 9.)? Hvilken af Delene tænker Du?

I Betragtning af disse og andre Erklæringer i Skriften kan ingen fortolke disse Jesu Ord saaledes, at de betyder, at Hans aandelige Natur blev brudt, og at alle skal æde den; saa vil det være langt bedre at indrømme som nogle af Jøderne: »Vi forstaaer ikke, hvad Han siger [mener].«

Men en anden mener maaske, at Kødet og Blodet her er brugt som Billede paa moralsk Fuldkommenhed, og at alle maa æde eller modtage moralsk Fuldkommenhed fra Jesus, ellers har de ikke Del i Livet. Men dette er langt fra at være Meningen med Jesu Ord. Thi medens det er sandt, at alle, for at have evigt Liv, maa være moralsk udviklet, saa er dette dog ikke Meningen med det Ord af Herren, som vi nu betragter. Lad os en Gang undersøge Sagen og se: Blev Jesu moralske Fuldkommenhed »nedlagt« eller »brudt« for os? Ganske sikkert ikke; thi det at bryde eller opgive eller nedlægge den moralske Fuldkommenhed vilde være det samme som at blive moralsk ufuldkommen. Derfor er det klart, at Aanden i eller Meningen med Jesu Ord ikke var, at vi skulde æde Hans guddommelige Natur, og heller ikke Hans moralske Egenskaber.

Hvad er da Aanden i eller den virkelige Mening med Ordene »Kød og Blod« som her bliver brugt? — Vi svarer: den samme Aand eller Betydning skulde knyttes til disse Ord paa dette Sted som andetsteds. Kød og Blod er i Almindelighed et Udtryk for menneskelig Natur, som mange Skriftsteder beviser (Matt. 16, 17; Joh. 1, 14; Kol. 1, 22; 1 Kor. 15, 50; 1 Peter. 1, 24; 3, 18; 4, 1.)

Lad os nu prøve denne Definition af Udtrykket »Kød og Blod« og se, om den vil passe ind i og opfylde alle Betingelserne. — Blev Jesu menneskelige Natur »nedlagt«, givet og brudt for Verdens Liv? — Ja, den gjorde virkelig; Han paatog sig vor menneskelige Natur, som var »lidet ringere« end Englenes Natur, for at Han kunde give den som en Genløsning for alle; Han gav sin menneskelige Natur som en Genløsning for vor menneskelige Natur; Han købte os med sit eget dyrebare Blod; Han gav alt, hvad Han havde for os, og saaledes: »ligesom Døden kom ved et Menneske, skal og de dødes Opstandelse komme ved et Menne-

ske (1 Kor. 15, 21). Det var Mennesket Kristus Jesus, som blev vor Stedfortræder eller Repræsentant, og som gav sin menneskelige Natur som en Genløsning for vor.

Dersom denne Definition da findes at opfylde alle de Betingelser, i Forbindelse med hvilke dette Udtryk er brugt, er det saaledes bevist at være den rette Mening med eller rette Aand i Mesterens Lære. Men spørger vi nu: I hvilken Forstand kan vi æde Jesu »menneskelige Natur»? Vi maa endnu spejde efter Aanden i eller Meningen med disse Ord; thi denne »Æden« er lige saa meget et Symbol som Kød og Blodet. At æde er at tilegne sig de livgivende Egenskaber hos den Ting som ædes (fortæres). Lad os nu se: Hvorledes vil det være passende at sige: »Med mindre Du tilegner Dig selve Jesu menneskelige Natur, som er givet eller brudt og nedlagt netop i den Hensigt, — har Du ikke Livet i Dig«. Jo, dette bringer fuldkommen Harmoni; Menneskeheden tabte, mistede al Ret til Livet gennem Adam, og er derfor nu døende og død, og har ikke i sig selv nogen Ret til Liv, — og skønt Genløsningen er bleven givet, skønt Legemet er blevet brudt, er det dog en Del af Guds Plan, at intet Menneske nogensinde skal naa menneskelig Fuldkommenhed (Liv), undtagen ved en fuldkommen Anerkendelse af Genløsningsprisen, og en Tilegnelse formedelst Tro af de Rettigheder, som Mennesket Kristus Jesus sikrede ved at give sit Kød (sin menneskelige Natur) for alle; og lige saa hurtigt som vi tilegner os dette, tilregner Gud os det ogsaa; og saaledes bliver Kristi Retfærdighed og dens Ret til evigt Liv tilregnet os.

Saaledes tilegner vi os ved Tro eller æder det, som blev ofret for os, — og med mindre vi saaledes æder eller tilegner os Mennesket Kristi Jesu Rettigheder og Fortjeneste, som blev ofret for os, er det tydeligt, at vi ikke vil have noget Liv eller Ret til Liv i os. Det er i eller ved eller gennem Ham, at vi faar det Liv tilbage som gik tabt for os gennem den første Adam — og heller ikke er der Frelse (Liv) i nogen anden; thi der er ikke givet noget andet Navn under Himlen eller blandt Menneskene, hvorved vi kan vorde frelste (fra Døden). — Ap. G. 4, 12.

Hvor farlig er da ikke deres Stilling, som fornægter Genløsningen og dens Nødvendighed og Værdi som den livgivende Kraft, givet for hele Verden. Og heller ikke skal de eller nogen anden nogensinde faa Liv, førend de æder eller tilegner sig det, som blev ofret. Derfor paapeger Apostlen, som de aller alvorligste Overtrædelser, ethvert Forsøg paa at forringe dette Offer eller nægte dets Nødvendighed, og Han siger: »Hvor meget værre Straf mener I, at den skal agtes værd, som har traadt Guds Søn med Fødder og ringagtet Pagtens Blod, hvormed han var helliget.«

Saaledes er det da, at denne vor »Æden« eller Tilegnelse af Jesu »Kød og Blod« (menneskelige Natur) retfærdiggør os fra Synden og dens Straf, Døden, — retfærdiggør os til menneskeligt Liv og menneskelige Privilegier (Rom. 5, 18.—19.). Dette er den »fælles«, det vil sige den almindelige Frelse (Judas 3).

Men for den »lille Hjord«, som udvælges af den frelste Verden, og som er kaldet til at være Hellige, Medarvinger med Jesus Kristus, er der en særlig Frelse, der omtales af Apostlen i 1 Tim. 4, 10.

Disse, som er kaldede til dette »høje Kald«, og til at blive »delagtige i den guddommelige Natur«, ikke alene æder — eller tilegner sig — Liv ved at tilegne sig Værdien af Jesu Offer, men de gør mere. Idet de er bleven retfærdiggjorte til Livet som Mennesker, det vil sige: efter at have opnaaet at faa (ved Tro) de Rettigheder tilbage, som de tabte i Adam, gaar denne Klasses Kaldelse eller Privilegium i Løbet af denne Tidsalder ud paa, at de kan ofre eller lade sig bryde og nedlægge deres Liv, ligesom Jesus gjorde, og saaledes være »døde med Ham«, i Haab om, at de derved skal blive agtet værdige til den Forjættelse, der er givet dem, at de skal leve med Ham og blive delagtige i den guddommelige Natur, der er tilstaaet Ham som en Løn for Opofrelsen af den menneskelige Natur.

Det er saaledes, Apostlen henviser til denne Klasse, som om de ikke alene havde ædt eller tilegnet sig Jesu Offer, men som om de ogsaa var bleven knyttede til Ham i Ofret. Han siger angaaende Herrens Nadver: »Velsignelsens Kalk, som vi velsigner, er den ikke Kristi Blods Samfund [Delagtighed i]; det Brød, som vi bryder, er det ikke Kristi Legemes Samfund [Delagtighed i]«. Er det ikke paa den Maade Udfyldelsen af det, som fattes i Kristi Trængsler, fremstilles (Kol. 1, 24). »Thi vi mange er ét Brød og ét Legeme (det salvede Legeme)« 1 Kor. 10, 16—17.

Saaledes er da med et Ord et livgivende Brød bleven givet til hele Menneskeslægten fra Himlen, og i Løbet af Evangeliealderen er der bleven tilbudt nogle en Lejlighed til at blive knyttede til Kristi Legeme og med Ham dele Opofrelsen af den menneskelige Natur og Arveretten sammen med Ham til den guddommelige Natur. — Saaledes ser vi da, at skønt dette at have fortæret eller »ædt« Jesu Kød bogstavelig ikke vilde have gavnet os noget, — saa er dog dette, at tilegne sig de Rettigheder, som Han besad og nedlagde for Menneskene, det samme som at have Rettighed til fuldkomment menneskeligt Liv og alle dets Fortrin. — »Uden I æder Menneskenes Søns Kød og drikker Hans Blod, har I ikke Livet i Eder.«

(Z—W—T Maj 1884).

»Han helbreder alle dine Sygdomme.«

»Min Sjæl, lov Herren og glem ikke alle Hans Velgerninger! Han, som forlader dig al din Misgerning, som læger alle dine Brøst; Han, som forløser dit Liv fra Graven, som kroner dig med Miskundhed og Barmhjertighed; Han, som mætter din Sjæl med det Gode, saa du bliver ung igen ligesom Ørnen.« — Ps. 103, 2—5.

De Skyer, der kan komme mellem Guds fuldt indviende Børn og deres himmelske Fader og deres ældre Broder, er som oftest jordfødte — Resultatet af at tilslade Kærligheden at omfatte jordiske Ting i Stedet for